

have ved denne Bye neppe en Höide over Beltets Vandspeil af 2 Fod, og tage til imod Nord.

Paa Refsnæs er denne Forskjel allerede	7	Fod	„	Tom.
Ved Ballingshavn paa Samsøe er den	8	-	„	-
Ved Mögelsskaar paa Nordsamsøe er den	9	-	6	-
Ved Rugaard i Jylland	12	-	6	-
Ved Fornæs , . ,	13	-	6	-
Og ved Ballegaard ved Mariagerfjorden steg den til noget over Herfra imod Vest faldt den ved Mariagerfjordens Bredder temmelig hurtig; ved Marenmölle var den kun	14	-	„	-
Ved Byen Mariager selv ikkun	13	-	„	-
Ved Liimfjorden fandt Forfatteren den ved Astrup i Salling og paa Thyholm fandtes der mange gamle Grave, der ikke vare mere over Fjordens nuværende Niveau end	16	-	10	-
	8	-	„	-

Forfatteren slutter af disse Iagttagelser, at en Linie fra Nissumfjorden til omtrent een Miil Syd for Nyborg er Grændsen for Danmarks vedblivende Hævning, at Alt hvad der ligger Nordost for denne Linie lider en Hævning, der i Almindelighed er større, jo længere Punktet ligger fra Linien; men at dette Forholds Regelmæssighed meget hyppigen bliver afbrudt.

Forfatteren har tilsidst fortsat sine Studier over Marskens Dannelse, og har overbevist sig om, at en stor Deel af det Eiendommelige, som Marskegennene vise, bliver bestemt ved den store Sænkning, som man kan forfølge fra Nissumfjorden til de franske Kyster i Bretagne, og fra Cornwall til höit op paa Englands Östkyst. Navnligen finder han at det Phænomen som Wilster-Marsk viser, at nemlig den faste frugtbare Marskjord svæver paa en flydende Dyndmasse og synker langsomt, men regelmæssigen, saaledes at Vandets Afledning allerede maa tilveiebringes ved kunstige Midler formedelst Möller, kan forklares naar man antager en tidligere pludselig Sænkning af Landet.

Dr. P. W. Lund i Brasilien har under Titel af „fortsatte Bemærkninger over Brasiliens uddøde Dyrarter” meddeelt Selskabet forögede Tillæg og Rettelser til sine allerede i Selskabets Skrifter aftrykte Afhandlinger om denne interessante Gjenstand. Som sædvanligt gjør han ogsaa her de i Districtet

nulevende Pattedyrarter ligesaavel til Gjenstand for sine möisommelige Eftergranskninger som hine for lang Tid siden fra Jorden forsvundne. Det er med de af ham senere fundne og den nuværende Fauna tilhørende Arter, at disse Bidrag begynde. Den er foröget med 3 Arter. Den interessanteste af disse er *Stankdyret (Mephitis)*, som Forfatteren vel endnu ikke selv har seet, men om hvis Forekomst i disse Egne af Brasilien han ved mange troværdige Vidnesbyrd og tydelige Beskrivelser af denne let erkjendelige Slægt har forvisset sig. — Den uovervindelige Modbydelighed, som Brasilianerne have for at röre dette Dyr, vil gjöre det næsten umuligt for ham at erholde det. Det beskrives som et Dyr af Störrelse som *Ilderen* hos os, sort med tvende hvide Striber langs hen ad Ryggen, og som, naar det forfølges, udspriiter en Vædske af en saa overordentlig Stank, at den bedöver Mennesker og Dyr, og aldrig forsvinder af den Gjenstand, den har berört. Den anden Art tilhörer Katteslægten og er den, som *Fr. Cuvier* har opstillet under Navn af *Felis mitis*. Herved bortfalde de Tvivl, som Fyrst *Maximilian* af Neuwied og *Dr. Rengger* have opvakt mod denne Arts Ægthed. Den er fuldkommen forskjellig, saavel i sine ydre Forhold og Farvetegning som i Bygningen af Skelettet, fra *Felis macroura Princ. Maximil.* og fra *Felis pardalis Lin.*

Det tredie Dyr, han har fundet, er en Art af Rævefamilien, som han anseer for ubeskreven. Den har Pupillen altid rund selv i det stærkeste Lys, er betydeligt mindre end den i Skovene forekommende *Canis d'Azzaræ Princ. Maxim.* og i Farve forskjellig fra denne. Den opholder sig paa aaben Mark og kaldes af Brasilianerne Markhunden. *Dr. Lund* har givet den Navn af *Canis vetulus*, og mener, at den tilligemed *Canis Corsac* og *Canis velox* Horl. burde danne en egen Underslægt.

Langt störrer er den Tilvæxt, som Fortegnelsen paa de forsvundne Dyrearter har erhofdt, og ikke mindre store ere de Forandringer i Bestemmelserne, som den forögede Mængde af Materialier, især af karakteristiske Stykker, og den fortsatte og dybere gaaende Sammenligning have fremkaldt, og som den med Afhandlingen fölgende nye Liste paa Pattedyrene (baade levende og uddöde) i *Rio das Velhas Floddal*, sammenlignet med den sidst leverede, viser. Disse Forandringer have især truffet Forfatterens Orden *Bruta*. De faa Levninger, som forhen tillagdes *Myrmecophaga* Slægten ere overförte til *Dovendyrenes* Familie, i hvilken de til Slægten *Megalonyx* tidligere henförte Arter nu blive fordeelte i

tvende Slægter, *Megalonyx* og *Platonyx*. Den første har 4 Kindtænder paa hver Side saavel i Overkjæven som Underkjæven, *Platonyx* har derimod 5 paa hver Side i Overkjæven og 4 i Underkjæven; ogsaa i Formen afvige begge Slægters Tænder noget fra hinanden; desforuden ere Kløerne forskjelligt dannede hos disse Slægter; den første har dem stærkt sammentrykte og meget böiede; hos den anden derimod ere de lidt fladtrykte, bredere og mindre böiede. Denne sidste Form af Kløerne kunde synes at tyde hen paa en stærkt udviklet Graveevne hos denne Slægt, men Forfatteren søger at godtgjøre af den eendommelige Articulationsmaade af Grundledets Been, at Foden ikke er dannet til Gravning. Mellemlænderens Been nemlig articulere sig til de følgende Fingerled ved en ganske plan Flade, saa at ingen Böining kan finde Sted. Ikkun Negleledet er böieligt, men kun i Retningen nedad, da en stærk ravenæbformig Forlængelse, der udløber fra den bageste og øverste Rand af Kloledet, og vender bag til, griber ind i en Fordybning paa Ryggen af det næstfølgende Led og forhindrer saaledes enhver Bevægelse af Kloledet op ad, ja tillader ikke engang Kloen at udstrække sig i vandret Plan. Forfatteren gjør videre opmærksom paa, at de ligesaa lidt kunde gaae paa Jorden, og at de i det høieste kun kunde udføre denne Bevægelse paa Dovendyrets ynkelige Viis; han finder det derfor sandsynligt, at de have klattret i Træerne. Alle i de forrige Afhandlinger anførte Arter af Slægten *Megalonyx* henhøre til Slægten *Platonyx* med Undtagelse af *Megalonyx Jeffersonii*, der bortfalder som en forstenet Art fra hint District. I *Megalonyx* Slægten hensætter Forfatteren indtil videre *Coelodon Maquinense*, og en nye Art under Navn af *Megalonyx Kaupii*; *Platonyx* derimod indbefatter foruden Arterne *Cuvieri*, *Bucklandii* og *minutus* de nye tilkomne Arter *Plat. Owenii*, *Brogniartii* og *Blainvillii*. Endelig er Familien bleven forøget med en Art af Slægten *Megatherium*, af hvilken han besidder en Tand, der antyder en Art af samme Størrelse som den, hvis Skelet er opstillet i Madrid.

Af Tykhudernes Familie er Slægten *Navlesviin* (*Dicotyles*) bleven forøget med en Art, som er betydeligt større end den største af de forhen fundne Arter, saa at denne Slægt, som kun tæller to nulevende Arter, i Fortiden har havt 5. Det har i høieste Maade overrasket Forfatteren at finde Hesten iblandt de i hiin længst forsvundne Periode i Brasilien levende Dyr; et Mellemlænder har overbevist ham om dette mærkværdige Factum. Denne Knogle, som er af

samme physiske Beskaffenhed som de övrige fossile Knogler, blev udhugget af Hulens steenhaarde Knoglebreccier, og fundet i Selskab med *Canis troglodytes*, *Dasyus punctatus*, og *Chlamydotherium Humboldtii*.

Rovdyrenes Familie er blevet föröget med en fossil Art af Katteslægten af Jaguarens Störrelse, og med en Art af Stinkdyrslægten, men som endnu ikke kan sammenlignes med den nulevende. Ogsaa Flaggermusenes Familie har faaet en Tilvæxt af 3 Arter, henhörende til Slægterne *Phyllostoma*, *Dysopus* og *Vespertilio*.

Antallet af de forsvundne *Abearter* var allerede i den sidste Afhandling steget til tre. De ere i dette Tillæg förögede med to, af hvilke den ene henhörer til Slægten *Iacchus*, og er af samme Störrelse som den nu i Landet levende *Iacchus penicillatus*, den anden en *Cebus*, noget større end den nuværende *Cebus cirrhifer* Princ. Maxim.

Det hele Antal af fossile Arter Pattedyr fra Rio das Velhas Floddistrikt er nu steget til 101, imedens Forfatteren kun har fundet 88 nu levende Arter. Endnu større er Misforholdet, naar vi tage Hensyn til Slægterne, der forholde sig som 50 til 39. Forverdenens større Rigdom paa Arter og Mangfoldighed af Slægtsformer blive saaledes stedse mere paafaldende, jo mere omfattende Undersögelserne blive.

Professor Eschricht meddeelte Selskabet nogle Resultater af hans fortsatte Undersögelser over Hvalerne, især anstillede paa fire Fostre af Finfisk (Balænoptera), af hvilke de to vare fra Grönland, to fra Bergen.

Det förste Udbytte af disses Undersögelse var, at de to grönlandske aabenbart hörte til en ganske anden Art end de to bergenske, og at der altsaa idetmindste lader sig efterwise to nordiske Arter af denne Slægt. De grönlandske udmærkede sig især ved deres meget lange Finner, hvis Forlængelse atter lae ganske og aldeles i Fingerledenes, saa at denne Art med Rette kunde kaldes *longimana*. Finnerne vare bölgformigen kantede paa deres forreste Rand, hvilket hidrörte fra en Fremstaaenhed for hvert af Fingrenes Led. Halen var gaffelformig med en temmelig fiint takket bageste Rand. Paa Overkjæben viste sig en Mængde smaa Knuder, hvoraf hver især indeholdt et Haar. Fire af disse stode